

KURJER WILEŃSKI

Nowogródzki, Grodzieński, Suwalski, Poleski i Wołyński

Podstawa wyjściowa do wyborów

Dnia 12 bm. wieczorem z żywym zainteresowaniem śledziłem wyraz twarzy jednego ze swych przyjaciół nerwowo regulującego aparat radiowy po to, aby nie uronić ani jednego słowa z wielkiej mowy kanclerza Niemiec. Przyjaciel mój nie jest Niemcem, ale zauważyłem, że z niezwykłym upodobaniem przysłuchuje się przez radio mowom współczesnych dyktatorów, że entuzjazm tłumów przerywających co chwila przemówienie burzą oklasków działa na niego jak najmocniejszy środek podniecający.

W podobnie podnieconym nastroju widziałem go poza tym tylko raz jeden tj. w marcu br. podczas wielkich ulicznych manifestacji litewskich.

Mój przyjaciel wyjątkiem nie jest i jego sposób reagowania na te rzeczy nie jest zjawiskiem odosobnionym. Wśród zdrowych, młodych jednostek w każdym społeczeństwie to objaw prawie powszechny. Człowiek, jak chleba powszedniego potrzebuje tego przekonania, że droga, po której kroczy on i wszyscy, co go otaczają, to droga celowa, słuszna i najlepsza z możliwych. To przekonanie podnosi go we własnych oczach, daje impuls do pracy i uwielokrotnienia wysiłków.

Odrębnym zupełnie zagadnieniem jest czy to przekonanie odpowiada rzeczywistości.

W treści mowy Hitlera z dnia 12 bm. opinia całego świata zwróciła oczywiście największą uwagę na te ustępy, które dotyczyły Czechosłowacji, na których można było oprzeć przewidywania co do rozwoju dalszych wypadków w Europie. Mało kto się wlebiał w konstrukcję tej mowy. w argumenty, w uzasadnienie, jeżeli tak można powiedzieć ideologiczne.

A przecież, co jest szczególnie interesujące, zagadnienia najbardziej obchodzące świat polityczny zostały poruszone jak gdyby mimochodem, jak gdyby przykładowo tylko. Mowa bowiem, jeżeli ją weźmiemy w całość i w dosłownym brzmieniu była wymierzona w ogóle przeciwko demokracji, a nie przeciwko Czechosłowacji tylko.

Odmawiając prawa jakimkolwiek państw krytyki jego postępowania i powstrzymywania zakusów Hitler powoływał się na fakt, że za nim stoi 99 proc. jego narodu, czym się nie może pochwalić żaden inny rząd z wyjątkiem Mussoliniego.

Choćbyśmy nawet bardzo wiele z faktu zjednoczenia narodu niemieckiego dookoła Fuehrera położyli na

karb istniejącego w państwie hitlerowskim przynusu, to jednak nie będzie tego, aż tak wiele, żeby nie pozostało dość dla przypisania rzeczywistym zasługom Hitlera dla dobra i potęgi Wielkich Niemiec i zasługom doskonałe, współcześnie zorganizowanej propagandy.

Te dwa drugie momenty, a nie pierwszy decydują o potędze Niemiec. One sprawiły, że premier dumnej Anglii nie wahał się zabiegać o widzenie się z Hitlerem i przybył do niego nagle samolotem na rozmowę, która może zadecydować o losie Europy.

Ludzie do tego stopnia wrogo usposobieni względem hitlerizmu i faszyzmu, że aż ich ta wrogość zaślepia, rzucają krótki żywot tym ustrojom, a państwom przypisują tylko pozory siły. Byłoby tak w rzeczywistości, gdyby owo faktyczne jedynowładztwo, jakie tam istnieje, było oparte wyłącznie w tym stopniu na przynusie jak w dawnych monarchiach absolutystycznych. Wówczas przewaga realnej siły i odporności byłaby w istocie po stronie demokracji.

Cały błąd jednak podobnego rozumowania polega na niewątpliwym pierwiastku dobrowolności, jaki leży u podstawy podporządkowania się woli współczesnych „jedynowładców” w takich państwach jak Niemcy i Włochy.

Nie zapominajmy, że te jedynowładztwa wyrosły z demokracji, doszły do głosu w trybie demokratycznym konkursu atrakcyjności hasel i umiejętności uzyskania zaufania narodu.

Przecież w porównaniu siły i odporności państw demokratycznych i absolutystycznych, przewaga demokracji polega nie na ustroju, ułatwiającym zmiany rządów w czasie pokoju, a na tym, że w chwili krytycznej jest ona w stanie wyłonić z siebie rząd z ludzi najlepszych i temu rządowi dozwolnie się podporządkować w sposób nie mniej wiążący niż w państwach absolutystycznych.

Gdy w państwach absolutystycznych w chwilach ciężkich prób więzy oparte na przynusie się rozluźniają w demokratycznym ustroju, właśnie mogą się zacieśnić.

Słabe strony ustroju demokratycznego są zbyt dobrze znane i na przykładzie Francji i na naszym własnym z przed 12 laty. Problemem wielkości państw współczesnych jest wyłonienie na stałe takiej władzy naczelnej, któraby legitymowała się jeżeli chodzi o jej powstanie aktem dobrowolnego podporządkowania się społeczeństwa jej bardzo szerokim prerogatywom. Tak, jak to miało miejsce w zdrowych demokracjach w chwilach krytycznych, w chwilach próby wojennej, tak ma być obecnie stale w tych państwach, które chcą dotrzymać kroku innym w tempie akumulowania potencjału wewnętrznego. Rozwiązaniem tego zadania jest wiele.

Nie tylko takie, jak w podręcznikach faszystowskich i hitlerowskich. Wszystkim rozwiązaniom jednak jedno jest wspólne — umiejętność wzięcia naradowi takich zadań i doświadczenia do ich realizacji takich ludzi, aby potem jak najwięcej miał do powiedzenia szczerzy entuzjazm umiejętni nie podszytymi odpowiednią propagandą, a jak najmniej przynus niezapew-

nie od formy pod jaką on wystąpi.

Nie ludzimy się co do demokracji znośności zbliżających się wyborów, ani co do demokratyczności form, jakie nadadzą życiu polskiemu przyszłe ustawy ustawodawcze. Nie pora na najmniejsze bodaj nawet osłabienie egzekutywy, ale najwyższy czas na powołanie do współpracy i pośrednictwa między rządem i narodem ludzi, których naród naprawdę najwyższemu sobie ceni i do których ma zaufanie, oraz na wysunięcie hasel naprawdę biorących za serca.

Polską złoży dowód prawdziwej siły i odporności, jeżeli wybory wypadną zgodnie z wolą najwyższego autorytetu w Narodzie, a jednocześnie będą czyste.

Inaczej mówiąc w każdym okręgu z osobną trzeba postawić na takich ludzi, a w całej Polsce na takie hasła, któreby musiały przynieść pełne zwycięstwo.

Napewno są i w Polsce i tacy ludzie i, takie hasła.

Piotr Lemiesz.

3-godzinna rozmowa Chamberlain — Hitler upłynęła w atmosferze bardzo przyjaznej

Hitler wysunął propozycje, które będą przedmiotem rozważań brytyjskich i francuskich mężów stanu, po czym

nastąpi 2-gie spotkanie Chamberlain — Hitler

LONDYN, (Pat). Pierwszy kontakt Chamberlaina z Hitlerem przybrał obrót zupełnie niespodziewany.

Wbrew pierwotnym zamiarom rozpoczęcia formalnych rokowań dopiero dziś rano i poświęcenia wczorajszego wieczora na nawiązanie osobliwego kontaktu Chamberlaina i Hitlera, obaj mężowie stanu od razu weszli w medias res i odbyli trzygodzinną rozmowę. Po tej rozmowie krótko po 8. Chamberlain powrócił do swojego hotelu i spożył kolację ze swoim otoczeniem.

W piątek wczesnym rankiem premier brytyjski udaje się z powrotem do Londynu i spodziewany jest w stolicy około 4 po poł. Zaraz po przybyciu Chamberlaina do Londynu odbyć się ma specjalne posiedzenie gabinetu, na którym Chamberlain złoży kolegom gabinetowym sprawozdanie o rozmowie z Hitlerem i przedstawi propozycje wysunięte przez kanclerza Niemiec.

Premier Chamberlain po powrocie odbędzie naradę z premierem Daladier i ministrem spr. zagr. Bonnetem, którzy mają przybyć do Londynu jeszcze w ciągu bieżącego tygodnia.

Chamberlain oświadczył dziennikarzom angielskim, którzy mu z Londynu towarzyszą, że rozmowa z Hitlerem była bardzo przyjazna i że powróci on do Niemiec dla dalszych rozmów z Hitlerem w najbliższym czasie, możliwe że za parę dni, ale to następne spotkanie nie odbędzie się w Berchtesgaden, lecz gdzieś w półdrodze.

Rozmowa miała szerszy zakres?

Reorganizacja stosunków w Europie — Światowe zagadnienia gospodarcze

PARYŻ, (Pat). Fakt, że premierowi Chamberlainowi towarzyszą w podróży dwaj urzędnicy, z których jeden jest specjalistą od spraw środkowo-europejskich, drugi zaś od spraw gospodarczych i kolonialnych, daje prasie francuskiej powód do przypuszczeń, że rozmowy Chamberlaina z Hitlerem obejmą znacznie szerszy zakres zagadnień, niż sprawy sudeckie, które naturalnie figurować będą na pierwszym planie. Prasa przypuszcza, że sprawa konfliktu sudeckiego będzie potraktowana jako część ogólnego problemu reorganizacji stosunków w Europie, oraz jako część światowego zagadnienia gospodarczego. Wieczorem „La Liberte” informuje, że rząd francuski chętnie by widział, w porozumieniu z Londynem, doprowadzenie do międzynarodowej konferencji, mającej na celu ostateczne załatwienie wszystkich problemów, stojących w tej chwili przed Europą.

Nastrojów odprężenia, jaki zaznaczył się w paryskich kołach politycznych i w szerokiej opinii kraju w związku z podróżą premiera Chamberlaina co wyraziła cała czwartkowa prasa poranna, utrzymuje się nadal, jakkolwiek wiadomości, nadchodzące z terenu Sudetów budzą zaniepokojenie. Proklamacja partii Henleina, mówiąca o przyłączeniu krajów sudeckich do Rzeszy, nie wywołała ostrej reakcji prasy francuskiej.

Szczegóły powitania w Berchtesgaden

LONDYN, (Pat). Premier Chamberlain odleciał do Niemiec o godz. 8 m. 35. Na lotnisku w Hesto żegnali go: lord Halifax, Cadogan, lord Brockett, lord Londonderry i przedstawiciel ambasady niemieckiej. Przed wejściem do samolotu premier Chamberlain oświadczył dziennikarzom: udaję się do kanclerza Hitlera, ponieważ wydaje mi się, że w obecnej sytuacji osobista rozmowa kanclerza ze mną może przynieść pożyteczne wyniki. Polityka, którą prowadzę, zawsze zmierzała do zapewnienia pokoju. Chętnie przyjmę moją propozycję przez kanclerza Hitlera wznowienia mojej nadzieje, iż wizyta, którą złożyę, nie będzie bez rezultatu.

MONACHIUM, (Pat). Na powitanie premiera Chamberlaina wywieszono na lotnisku w Oberwiesenfeld flagę brytyjską i flagę ze swastyką. Na lotnisku zgromadziły się liczne tłumy. Premiera brytyjskiego po wyjściu z samolotu powitali ambasador Hender-

son, a następnie minister spr. zagr. Rzeszy von Ribbentrop, który wyraził z Chamberlainem serdeczny uścisk dłoni. Wśród ożywionej rozmowy, uśmieszają się, premier Chamberlain w towarzystwie ministra v. Ribbentropa i ambasadora Hendersona opuścił lotnisko, udając się do samochodu, którym odjechał na dworzec kolejowy. Zgromadzona na ulicach ludność wznosiła okrzyki na cześć Chamberlaina. Po przybyciu na dworzec, ozdobiony flagami i wieńcami wawrzynowymi premier brytyjski udał się do salonów recepcyjnych, gdzie powitał go minister stanu, Gauleiter Adolf Wagner, który wraz z ministrem v. Ribbentropem odprowadził go do oczekującego specjalnego pociągu kanclerza Rzeszy. Na krótko przed odejściem pociągu przybył na dworzec również namiestnik Rzeszy na Bawarię gen. v. Epp. O godz. 13 min. 16 pociąg wyruszył w kierunku Berchtesgadenu. W chwili odejścia

„List“ Mussoliniego do Runcimana

zaleca doradzenie plebiscytu wśród ludności niemieckiej, węgierskiej, słowackiej i polskiej w Czechosłowacji

MEDIOLAN (Pat). Dzisiejszy „Popolo d'Italia” zamieszcza pt. „List do Runcimana” artykuł wstępny, którego autorstwo przypisywane jest Mussolinimu.

W artykule tym Mussolini stwierdza, że w Czechosłowacji istnieje nie tylko kwestia sudecka, ale również kwestie węgierska, polska i słowacka. Innymi słowy jest tyle problemów, ile jest w Czechosłowacji narodowości.

Autor artykułu pisze, że lord Runciman powinien był już przekonać się, że nie istnieje ani naród czechosłowacki, ani państwo czechosłowackie. Gdyby przy mus, jednoczący różne rasy rodziny czechosłowackiej uстал, zjawisko rozdrobnienia Czechosłowacji byłoby nieuniknione i nieodparte. W Wersalu powinno się stworzyć Czechy — nazwa historyczna — z jednolitą ludnością czeską, jednakże z postanowienia przeciwne „wydąć“ Cze-

chosłowację — organizm nigdy nie istniejący — i stworzono państwo sztuczne, dając mu od samego urodzenia elementy jego słabości i rozkładu. Następnie autor artykułu radzi lordowi Runcimanowi, aby za proponował Beneszowi plebiscyt nie tylko dla Niemców sudeckich, lecz i dla wszystkich innych narodowości, które tego zażądataj. W razie odmowy ze strony Benesza Runciman mógłby mu zakomunikować, że W. Brytania zastanowi się w sprawie lokrotnie, zanim przystąpi do wojny tylko dla ochrony państwa, będącego monstrualną fikcją.

Gdyby Londyn zakomunikował, że nie pójdzie, niktby się nie ruszył. Jeśli by Hitler zamierzał przyłączyć do siebie 3 i pół miliona Czechów, to Europa miałaby rację ruszać się, lecz Hitler zajmuje się i troszczy się tylko o 3 i pół miliona Niemców. Nikt nie może mu odmówić tego prawa i nikt nie może przeciwstawić się

wykonaniu tego obowiązku, a tym mniej Włosi, którzy mają precedensy w tej dziedzinie.

Dalej autor artykułu pisze, że ustalony szereg plebiscytów pozostawało by zbadać termin, sposób i kontrolę plebiscytów, która mogłaby mieć charakter międzynarodowy, jak to już było z zadawałymi wynikami przy plebiscycie w Zagłębiu Saary.

Artykuł kończy się oświadczeniem, że nowa sytuacja polityczna i terytorialna, jaka powstałaby w Czechosłowacji, ustaliłaby nowe równowagi i możliwości, a przede wszystkim zapobiegłaby wojnie. Miliony ludzi uważają, że jest absolutną koniecznością uniknięcie tej wojny. Granice nakreślone atrymentem, mogą być zmienione innym atrymentem, ale inną jest rzecz, gdy granice zostały wytyczone ręką Boga i krwią ludzką.

(Dokończenie depeszy oraz wiadomości z terenu Czechosłowacji na stronie 2-iej)

